

۶

تصویربرداری این مجموعه تلویزیونی به پایان رسید

«آچمز» به آخر خط رسید

بینید و بشنوید

سعید پیردوست در گفت‌وگو با جام جم بیان کرد:

پرکار شده‌ام، پولدار نشده‌ام!

فرید زکریا، تحلیلگر برجسته آمریکایی به افول هژمونی آمریکا اعتراف کرد

روزی روزگاری آمریکا

رساله

دوشنبه ۲۷ خرداد ۱۳۹۸ ۲۲ شماره ۵۴۰۸

۸

یادداشت:
داریوش اسدزاده

بازیگر

همگان صداوسیما را به رسمیت بشناسند

🔗 به طور کلی هنر اگر آزاد نباشد هنر نیست! البته منظور از آزادی، بی‌بندوباری نیست و اخلاقیات در هر شرایطی باید رعایت شود ولی حتی حکیمانه‌ترین داستان‌ها و اخلاقی‌ترین سناریوها نیز نباید گرفتار محدودیت‌های بی‌دلیل شود. یکی از محدودیت‌های سال‌های اخیر محتواهای تلویزیونی چه سریال‌ها چه برنامه‌ها، محصور شدن در مکان‌های فیلمبرداری تکراری است. البته داشته‌ایم یک سری رئالیت‌شوها را که کوشیده‌اند با طراحی مسابقه و رقابت در فضاهایی مانند جنگل و کوه کاری کنند که مخاطب خسته از تکرار به سمت تلویزیون بپیاید که خیلی هم عملکردشان خوب است و باید توسعه یابد. به‌طور کلی هرگاه در محدوده‌ای معین و در چارچوب‌های مشخص کار می‌کنیم، مخاطب زود دستمان را می‌خواند و چون در فضای مجازی هم مجال ابراز نظر راحت دارد، سریع می‌رود علیه سریال یا برنامه تولیدی موضع می‌گیرد. بنابراین حتی اگر بخوایم تکراری‌ترین موضوعات را به مخاطب القا کنیم یک راهش تغییر فضای عرضه و ارائه در دنیای تازه مکان‌های فیلم‌برداری و صحنه است. چون به عنوان بازیگر از نزدیک با پروژه‌ها همکاری داشته‌ام، می‌دانم محدودیت‌های مالی بر پروژه‌ها حاکم است و به شدت عامل اصطکاک برای گسترش لوکیشن‌هاست اما از همان بوده محدود نیز باید برای نوآوری بصری استفاده جست. طبیعتا مخارج فیلمبرداری در محیط‌های باز و مکان‌های فیلم‌برداری بیرونی با محیط‌های آپارتمانی متفاوت است و در درسا و هزینه‌های مضاعف خودش را دارد.

بماند که برای فیلمبرداری در لوکیشن‌های شهری مدام باید به سراغ دریافت مجوز از نهادهای ذی‌ربط رفت که این خود انرژی مضاعف می‌خواهد. پس همان‌طور که از سازندگان می‌خواهیم فضای بیرونی متنوع برای تولید در نظر گیرند باید از مقامات بالادستی هم خواست که برای راحتی کار در فضاهای بیرونی دستورالعمل ویژه صادر کنند. مثلا باید میان سازمان صداوسیما و ارشاد و نهادهایی مانند نیروی انتظامی و دستگاه قضایی پروتکل‌هایی امضا شود که همگان مجوز صداوسیما و ارشاد را به رسمیت بشناسند و لازم نباشد هر روز هراسات با داشتن مجوز تولید باز برای دریافت مجوز جدید به این نهاد و آن نهاد بروند! مثلا چرا درباره زندگی در مترو سریال کم داریم؟ یک دلپیش سخت‌گیری‌های فیلمبرداری در متروست! یا چرا سریال‌هایی که در بطن جنگ بگذرد کم داریم؟ یک دلپیش سخت‌گیری‌های آن‌هایی است که مدیریت شهرک‌های نظامی را در اختیار دارند! باید به جایی برسیم که تهیه‌کننده دارای مجوز صداوسیما بتواند با همان مجوز بی‌درسر در تمام لوکیشن‌هایی که تشخیص می‌دهد در جای‌جای ایران کار کند. اگر این اتفاق بیفتد، یقینا با همان بودجه اندک هم می‌توان سختی‌های فیلمبرداری بیرونی را تحمل کرد و در سایه آن مخاطب هم لذت بیشتری از تماشای سریال‌ها می‌برد. باید به سمتی برویم که همگان مجوز صداوسیما را به رسمیت بشناسند. 🔗

نگاهی به مجموعه جاسوسی - امنیتی جدید شبکه ۳ سیما که در همین مدت کوتاه بینندگان بسیاری پیدا کرده است

«جیسون» در تور تلویزیون

زهرآغشاری

رسانه

🔗 با پایان پخش مجموعه رضائی «برادر جان» روی آنتن شبکه سه، این شبکه خیلی زود پخش مجموعه تلویزیونی جدیدش را آغاز کرد. این مجموعه متفاوت «گاندو» نام دارد و داستان خاصی را هم روایت می‌کند. داستانی که از زمان ساخت و با پخش اولین تیزرهای آن، فضای متفاوت و داستانش برای مخاطبان محسوس بود.

این مجموعه در اولین قسمت خود، داستان دستگیری یکی از مفسدان اقتصادی متهم به جاسوسی را، آن هم در حالی که دقیقی بیشتر به خروجش از آسمان ایران نمانده بود،

کارگردان چه می‌گوید؟

جواد افشار پس از تجربه متفاوت در کارگردانی مجموعه‌هایی چون «کیمیا» - که بلندترین مجموعه نمایشی ایرانی هم بود و نیز «آنام» - که بخشی از داستان آن در آذربایجان شرقی و با حضور بازیگران بومی آن استان ضبط می‌شد- این بار در تجربه‌ای متفاوت به سراغ گاندو آمده است که مجموعه‌ای با حساسیت‌های خاص خود است. او به تازگی در گفت‌وگو با ایسنا در خصوص این‌که این سریال تا چه حد به واقعیت نیروهای امنیتی نزدیک شده است، گفت: سریال گاندو در گونه جاسوسی ضد جاسوسی تعریف شده است. ما در پخش این مجموعه، همان اول تکلیف تیتراژ را معلوم کردیم؛ یعنی ابتدای تیتراژ اعلام شده است که این سریال بر اساس پرونده‌ای واقعی اتفاق افتاده است؛ بنابراین تمام ماجراهای آن واقعی است و فقط شخصیت‌ها، اسامی، فهرست و اسامی کشورها به دلایل امنیتی تغییر کرده است و گرنه همه چیز آن بر اساس اتفاقاتی است که چند سال پیش در کشور ما رخ داده است و مانعل به نعل طبق آن پرونده‌ها پیش رفتیم.

وی با بیان این‌که پرداختن به ماجرای آقا زاده‌ها و با خروج کالا و ارز یکی از سرخ‌های سریال بوده است، توضیح داد: آقا زاده نشان داده شده در قسمت اول، یکی از سرخ‌های پرونده ما بود که فساد اقتصادی انجام می‌داد و از طرفی به شبکه جاسوسی هم وصل بود و می‌بینیم که دو اداره مافساد اقتصادی و بچه‌های ضد جاسوسی آن را رصد می‌کنند. از آنجا که همواره عملیات و رهگیری‌های اطلاعاتی نیروها کاملاً پنهان است، آنها حتماً از عملکرد همدیگر هم مطلع نیستند و وقتی به هم می‌رسند، متوجه می‌شوند که طرف هم فساد اقتصادی داشته و هم به شبکه جاسوسی متصل بوده است. بنابراین سرنخی می‌شود که ما از طریق آن به یک شبکه گسترده پی می‌بریم که در ادامه سریال آن را خواهید دید. این ماجرا پازل‌های زیادی دارد که رفته‌رفته تکمیل می‌شود تا به یک فرآیند کلی از وجود یک شبکه جاسوسی پیچیده و بین‌المللی پی ببریم.

این کارگردان در بخش دیگری از گفت‌وگوی خود درباره علت استفاده نیروهای امنیتی در این سریال از گوشی‌هایی که از آنها به عنوان گوشی‌های جاسوسی یاد می‌شود هم توضیح داد: اگر دقت کرده باشید، نیروهایی که در این بخش فعالیت می‌کنند، هر کدام دو گوشی تلفن همراه دارند که یک گوشی معمولی، بدون ردیاب و ساده است و فقط تلفن و پیام ساده انتقال می‌دهد و یک گوشی هم دارای سیستم عامل بوده و می‌توانند از آن استفاده‌های سایبری کنند.

چطور نوشته شد؟

داستان مجموعه گاندو (آن‌طور که در تیتراژ آن ذکر شده) بر اساس یک پرونده واقعی و امنیتی به قلم آرش قادری نوشته شده است. نویسنده‌ای که پیش از این مجموعه‌هایی چون «ریحانه»، «هوش سیاه ۲»، «ماتودور» و «برادر» را به نگارش درآورده بود. بخش عمده این آثار داستان پلیسی داشته یا در بخش‌هایی از آن با مسائل پلیسی درگیر شده‌اند و از این رو می‌توان قادری را نویسنده‌ای کارآزموده در این گونه دانست. او چندی پیش در خصوص نگارش فیلم‌نامه این اثر به ایرنا گفته بود: زمانی که درباره نگارش سریال با من صحبت شد، قبل از من محسن جسور و تیمش روی این موضوع تحقیق و پژوهش انجام داده بودند و یک مجموعه تحقیقات در اختیار من قرار گرفت که برابم خیلی جذابیت داشت. ابتدا یک سری تحقیقات را آغاز و در کنارش از قدرت تخیل و داستان‌پردازی هم استفاده کردم. البته فقط به اینها اکتفا نکردم و تمام مصاحبه‌ها و ویدئوهای مربوط را در اینترنت دنبال کردم. متنی را که تیم تحقیق در اختیار من قرار دادند مبنای کار قرار دادم، ولی فهمیدم برای هیجان بیشتر و جذاب بودن داستان باید یک سری پرونده‌های مرتبط و جذاب را برای فضا سازی بهتر و کشش بیشتر داستان به سریال اضافه کرد. همه اینها دست به دست هم دادند تا متن گاندو برای فصل اول شکل بگیرد.

نویسنده سریال گاندو همچنین درباره سختی‌های نگارش این ژانر ادامه داد: نگارش کار جاسوسی سخت است. در ایران کارگاه خصوصی نداریم و البته در دنیا هم معمولاً این اتفاق نمی‌افتد. هر موضوعی که امنیتی باشد، توسط نیروهای امنیتی انجام می‌شود. ما سعی کردیم مجموعه‌ای را در قصه تعریف کنیم که علاوه بر اتکا به موازین مرسوم نظام ایران، بخشی از آنها هم جمع عملکرد چند نهاد امنیتی باشد. در نگارش این متن فاصله‌گذاری بین نهاد امنیت و پلیس کار سختی بود، چون سال‌هاست هیچ اطلاع‌رسانی درستی برای تفکیک این دو نهاد نشده است. انتقال این نگرش به مردم و حتی گروه تولیدکننده آثار سخت و دشوار است.

یک شروع نیمه جاسوسی

رسم تقریباً تمام فیلم‌ها و مجموعه‌های تلویزیونی که در همه‌جای دنیا در ژانر پلیسی و جاسوسی ساخته می‌شوند، شروع ناگهانی‌شان است که گویی می‌خواهند مخاطب را به دل ماجرای اصلی پرت کرده و با این استرس‌زایی، او را با مهیج بودن ژانرشان آشنا سازند و چه بسا بر آن بیفزایند. قصه گاندو هم در قسمت اول با یک عملیات شروع می‌شود. شروعی که البته ما را تا اندازه‌ای به یاد یکی از سکانس‌های قبل از شروع عملیات در فیلم سینمایی «ماجرای نیمروز» و قبل از دستگیری موسی خیابانی و همراهان او می‌اندازد. وحید رهبانی (در نقش محمد) و عرفان ابراهیمی (در نقش امیر) دو مامور اصلی اجرای عملیات هستند که در خودرویشان نشسته‌اند و اعضای عملیات (که در قالب لباس میدل رفتگر، جوانان پارک، مامور برق و ...) هستند را فرماندهی می‌کنند. همه چیز مهیای شروع است؛ اما کامبیز دیرباز با موتورسیکلت و محافظانش از راه می‌رسد. این طور که به نظر می‌رسد، او هم از ماموران امنیتی است.

ماجرا یک عملیات سری است؛ اما تصویری که گاندو ابتدا از خود به نمایش می‌گذارد تا اندازه‌ای شکاف در نیروهای امنیتی فرضی داستان را به نمایش می‌گذارد. دو مامور اصلی - گرچه هر دو بلندپایه هستند - اما بر سر این‌که جرم متهم اقتصادی است یا جاسوسی و این‌که کد امشان را باید دستگیرش کنند - اختلاف نظر دارند و تا ثانیه‌هایی قبل از شروع عملیات باهم بگومگو می‌کنند. بالاخره این کشمکش هرچه هست به پایان می‌رسد و تیم ماموران جاسوسی و امنیتی وارد ساختمان محل زندگی متهم می‌شوند، اما اینجا هم باز کارشان چندان حساب‌شده نیست و این سوال پیش می‌آید که مامورانی که این قدر راحت توانستند نگهبانان ساختمان را برای استفاده از دوربین‌های امنیتی مجاب کنند، چرا برای ورود تحت پوشش به ساختمان به خودشان این قدر سختی دادند و تازه با مشاهده دوربین‌های امنیتی است که متوجه می‌شوند متهم یک محافظ مسلح هم در مقابل منزلش دارد؛ هرچند این محافظ به راحتی در مقابل حکم ماموران کوتاه می‌آید. معلوم می‌شود متهم (که اتهام جاسوسی دارد) فرزند یکی از افراد بلندپایه دولتی کشور است و پدرش باور ندارد که فرزندش به سفره انقلاب دست‌کچی کرده باشد. اینجااست که پای یک دیالوگ انتقادی (به سبک آژانس شیشه‌ای) به میان می‌آید و این پدر (با بازی رضا توکلی) به ماموران جوان امنیتی می‌گوید: «اگه قرار بود جلوی تو و امثال تو سر خم کنم، همون اول انقلاب از این مملکت رفته بودم. تو مال کدوم ارگانی؟» با این شروع عجیب، سریال به روندش ادامه می‌دهد و یک تعقیب و گریز متفاوت و دستگیری متهم را در آسمان به نمایش می‌گذارد.

ادامه در صفحه ۶